

Ở Cùng Ma Vương

Contents

Ở Cùng Ma Vương	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	13
7. Chương 7	16

Ở Cùng Ma Vương

Giới thiệu

Thể loại: Tiểu bạch thụ, phúc hắc bá đạo công, thoải mái hài, HE. Edit: Huyền, HàBeta: Hà, HuyềnChuyện kể về Một t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/o-cung-ma-vuong>

1. Chương 1

Người trên đời một kiếp tầm thường, ai cũng đuổi theo bước đi của thời gian, truy đuổi tiền tài khiến chính mình đọa lạc, nhưng luôn có người là ngoại lệ.

“Bel tiên sinh, ngài thật sự là có mắt nhìn, biển Aegean xanh um tươi tốt như vậy, mùa hạ cũng ôn hòa, nơi ướt át nhưng không nhiều, lại nói cổ堡 này, chính là kiến trúc Rome đã trải qua tám thế kỷ...”

Lyve tựa lưng vào ghế ngồi, mười ngón tay đan nhau, trong ánh mắt lam khói lóe một tia không kiên nhẫn, đánh gãy người môi giới thao thao bất tuyệt, “Lance tiên sinh, ngài nói đại khái ta đều đã hiểu, vấn đề chi tiết ta sẽ tìm luật sư nói chuyện với ngài.” Hắn thu tay phải, bày ra tư thế ‘mời’.

Tiến bước người môi giới, một vị đeo nơ, chế phục nghiêm túc, gương mặt nghiêm túc, tóc cẩn thận tỉ mỉ buộc sau đầu bưng bàn ăn đi vào, “Đại nhân, trà bánh của ngài.”

Lyve tiếp nhận, nhàn nhã nhẹ uống một hơi.

“À, đúng rồi,” Lyve giống như đột nhiên nhớ tới cái gì, chỉ vào quần gia của hắn, “Giúp ta tìm một đội công trình ưu tú, trang trí cái chỗ kia lại cho tốt, ta không muốn để mình ở trong một tòa nhà đá to tản ra mùi mục mấy trăm năm.”

Tuy nói đó là tòa thành có chín trăm năm lịch sử, có điều sống dưới cái ván đá kia, e là chỉ có quỷ hút máu một đời sống trong âm u mới có thể chịu được. Mặc dù chỉ lảng ngẫu nhiên dừng lại một chút, hắn cũng không thể nào chịu đựng.

“Đại nhân, thứ ta lắm miệng,” trên gương mặt quản gia là vẻ gầy yếu tái nhợt, nét mặt như khắc trước sau như một, “Nếu ngài thật muốn biến cho bên trong cổ bảo kia rục rở hẳn lên, ngài còn không bằng một lần nữa xây một tòa nhà vừa ý mình. Lúc đó vừa bớt tiền, vừa nhanh chóng đơn giản, còn có thể bảo lưu tòa thành đã có ngàn năm lịch sử.”

Nước miếng sắc đến trong khí quản, Lyve cố nén ho khan, nhìn vị quản gia vĩnh viễn dùng cung kính ngữ khí, nhưng lời nói có thể sắc chết người kia, hít sâu một hơi, đồng thời vuốt ve chiếc nhẫn phỉ thúy trên ngón út, “Không, Tom, ông không biết sao, chính là vì trong ngoài không giống nhau, mới khiến cho thứ tầm thường này có mị lực không thể ngăn cản.” Nói xong, Lyve lộ ra một mặt tươi cười, nhìn quản gia đại nhân của hắn, kiên trì nói, “Đi tìm đội công trình đi.”

Một góc âm u trong hầm, tường đá thật dày ngăn trở mặt trời nóng bỏng của Địa Trung Hải trực tiếp chiếu qua, quá sâu dưới lòng đất, làm cho cả không gian đều có chút lạnh.

Cora nhìn chất lỏng đỏ tươi trong chén, chỉ cần tưởng tượng cảm giác mượt mà chúng nó trôi vào trong miệng, miệng liền không nhịn được tiết ra nước bọt, cậu khát vọng đưa nó vào trong miệng... Nha không, còn không đến thời điểm, mỹ vị luôn là cần thưởng thức chậm rãi, không thì rất phung phí của trời.

Cora nhẹ nhàng dùng đưa cái chén trong tay, cậu tựa hồ có thể ngửi được một cỗ mùi hương thần nhiên, giống hoa quả tháng chín, phát ra từng trận hương vị ngọt ngào, thấm vào ruột gan, cũng dẫn tới bụng cậu kêu lộc cộc.

Nhẹ uống một hơi, ngậm lấy, dùng đầu lưỡi đẩy thứ chất lỏng mê người kia đi tới đi lui một trận, từ lưỡi đến yết hầu, từ răng nanh đến lợi, toàn bộ khoang miệng đều lay dính loại cảm giác mềm mại làm cho người ta mê say này, ngọt ngào, có... vị anh đào, ừ... Còn có hạnh, à không, hương vị quả đào...

Tinh tế thưởng thức hương vị mà chất lỏng đó tản ra, từ từ không nuốt xuống, có thể uống được hương vị thuần khiết lại mang theo sức sống như vậy, đối với Cora mà nói, mỗi miếng đều như một loại nghi thức thần thánh, làm cậu không thể không chế khát vọng của chính mình. Một ly nho nhỏ, lấy mất bao nhiêu tâm huyết tinh lực của cậu! Cora say đắm nhìn ly thủy tinh trong suốt, hoàn toàn đắm chìm trong thứ chất lỏng đỏ tươi kia. Trên mặt tất cả đều là cảm giác thành kính thỏa mãn.

Môi màu hoa hồng, vẽ ra một đường cong duyên dáng, trên gương mặt thường ngày không thấy ánh mặt trời có vẻ có chút tái nhợt thêm một mặt phần hồng, khiến tướng mạo vốn tinh xảo thêm một chút sinh khí, lông mi cong vút hơi rung động, mang theo thần nhiên hơi nước, à, cậu không phải khóc, chỉ là rất kích động, có chút kìm lòng không được.

Chất lỏng đỏ tươi từng chút một theo miệng chảy qua thực quản, cảm giác dễ chịu trong tràng vị lâu không cảm thấy, nay thấm thấu tới gan, chậm rãi lan ra toàn thân, loại cảm giác tuyệt vời này, thiên đường nhân gian cũng không hơn...

Cạch!

Va chạm cực đại, làm cho cả hầm lâm vào chấn động, tiếng nổ đột nhiên phảng phất liên bùng nổ trên đỉnh đầu, Cora đang trong trầm mê đột nhiên kinh hách, thân mình kịch liệt run lên...

Ba!

Cora ngốc ngốc nhìn cái ly rơi vỡ thành tám cánh hoa, còn có bình rượu cậu yêu thương, tuyệt vời, chờ đợi rất nhiều ngày, vừa mới chỉ uống một hơi đã thấm thấu vào trong bần đất, không thể cứu lại, không thấy bóng dáng... Ngóng trông nơi có dấu vết đỏ đậm, nước mắt bắt đầu đảo quanh hốc mắt.

Cạch—— cạch——

Cạch—— Leng keng —— Leng keng ——

Cạch——

Tạp âm to lớn, liên tiếp từ phía trên truyền, Cora cảm giác tim mình đều chấn động, tạp âm như vậy cũng khơi dậy sự phẫn nộ của Cora sau khi đau lòng xong.

“A hừ!” Cora hét lớn một tiếng, nhảy lên, đi lên bậc thang về phía cửa hầm, cậu mà biết là ai làm, thế nào cũng phải lột da rút gân...

Bành!

“Ui da...” Cora kêu rên một tiếng, che đầu đau khổng lồ xồm xuống, hầm bị sập lúc nào?

2. Chương 2

Sẽ thành hạng người gì, là tùy vào ý chí của người, mà không phải do tài năng quyết định.

“Nhân danh ma thần Byrne, nghe ta sai khiến, đất đá, đất bằng đá nứt ra, tan rã!”

Rào rào!

Bụi, đất từ trong khe đá đổ ập xuống toàn thân Cora.

“Khụ khụ, khụ khụ khụ...” Cora từ trong tro bụi đứng lên, hoang mang nhìn lên nóc nhà, không rõ là tác dụng thần chú của chính mình, hay là bởi vì tiếng gầm rú ngày càng lớn phía trên.

“Ma thần Barbatos vĩ đại, xin người giao cho thần linh lực gọi dã thú, ma thú tứ phương, để ta sai khiến!”

...

Cora nằm sấp trên cánh cửa, dựng thẳng lỗ tai đợi một lúc lâu, cửa vẫn không động tĩnh.

Ngón tay bị cấn vẽ ra một bức đồ họa cực kì phức tạp trên cửa, đồng thời miệng niệm chú thật nhanh, Cora mãnh liệt rống to, “Mở ra!”

...

Cửa vẫn không có động tĩnh.

“... Mở cửa!” Bay lên một đá, a... Cora kêu thảm một tiếng, ôm chân nhảy tại chỗ, tuy rằng miệng vết thương rất nhanh khép lại, nhưng là đau a!

Cánh cửa vẫn như cũ, không chút động đậy.

Cora ngồi trong hầm, ngẩng đầu nhìn mái nhà bằng đá thô màu tối đầy bụi, nghe tiếng ầm ĩ vang lên lách cách không ngừng phía trên, từng tiếng từng tiếng. Cậu thử qua tất cả những biện pháp có thể nghĩ đến: chú ngữ, triệu hồn, máu... Trục tiếp hơn: dùng chân đá, dùng tay đẩy, dùng móng chui ra... Ngoại trừ những vết bầm tím trên cơ thể, biến hóa gì cũng không có.

Tòa thành này, không, đúng hơn là cái đảo nhỏ này, đã bao nhiêu năm rồi, cậu ở đây một mình, cho tới bây giờ vẫn chưa từng gặp qua loại sự tình này.

Cora lúi vào trong góc tường, lần đầu tiên cảm thấy có chút sợ hãi, cậu nâng cánh tay lên, thật nhỏ và mềm, lỗ hổng lớn bị chiếc đinh trên cánh cửa đâm qua sớm đã biến mất, lại sờ sờ khoe miệng của mình, thấy hai hàm trên dưới đều có răng nanh.

Vấn đề luôn đặt nặng trong lòng bấy lâu nay, cùng với hiện thực không thể tránh khỏi nghi ngờ này, lại một lần nữa nổi lên.

Trong đầu đầy chán ghét, thanh âm đầy âm trầm đó trở lại, bên tai cậu, không ngừng nói...

[Mày là một con quỷ hút máu.]

Không, tôi không phải. Tôi là một tiểu yêu ma, không phải là một con quỷ hút máu vô dụng... Cora ở trong lòng lớn tiếng phản bác, đồng thời không thể không nghi ngờ.

[Cora, nhìn mặt của mày xem, mày giống yêu ma chỗ nào?]

Đúng là thế, nhưng mà tôi... Tôi là được sinh ra ở Ma Vực.

[A, đúng vậy, nhưng Ma Vực cũng thường bị pha trộn với các giống loài khác, Ma Vương đại nhân luôn đau đầu về việc này. Cứ mười năm liền phái người tra... Mà là bị điều tra ra.]

Tôi không phải...

[Không có cánh, không có sừng, không có pháp lực, không niệm được thần chú, bị Ma Vương đại nhân hạ lệnh trục xuất đến đây.]

Tiểu yêu ma còn nhỏ cũng không phải... Cora phí công vì mình giải vây, nhưng là vì lý do này ngay cả bản thân cậu cũng không giải thích được.

[Sờ vào răng nanh của người đi, nhìn xem miệng vết thương của người dễ dàng khép lại như thế, đã bao nhiêu năm, người vẫn không lớn lên, lại ghét tôi, còn sợ ánh mặt trời...]

“Dừng lại đi!” Cora ôm đầu hét to. “Tôi không phải quỷ hút máu!”

Cậu không phải quỷ hút máu, trên sách nói, quỷ hút máu là một loại quái vật âm u, lạnh như băng, thích nằm ở trong quan tài. Cậu không phải, cậu thích ngủ ở giường lớn, thích hoa cỏ cùng trái cây, cậu không cần cổ người khác. Đúng vậy, cậu cho tới bây giờ cũng chưa...

[Đó là bởi vì người cho tới bây giờ vẫn không bắt được sinh vật sống nào, đúng là ngu không có thuốc nào cứu được.]

“Câm... Câm miệng!” Cora bị cái thanh âm trong đầu kia làm cho tức giận đến có chút nói lắp, đồng thời sự tức giận cũng nhanh chóng bị che lấp bởi sự sợ hãi. Lau nước mắt trong giận dữ, như vô số lần trong quá khứ, dùng thái độ của người chiến thắng, Cora dùng mười phần sức lực lớn tiếng tuyên bố, “Tôi không phải ngu ngốc, tôi không hút máu người, mới không phải quỷ hút máu, tôi là tiểu yêu ma, Ma Vương đại nhân một ngày nào đó sẽ phái sứ giả tới đón tôi!”

Kể đáng ghét luôn cãi lại trong đầu cậu rốt cục cũng câm miệng, lại chìm vào một góc tối, Cora thở ra một hơi, chờ xem, một ngày nào đó, Ma Vương đại nhân sẽ đưa cậu trở lại Ma Vực!

...

Cora đã không cần đợi sứ giả của Ma Vương đại nhân đến, ngược lại sau đó không lâu, đến khi một ngày kia xảy tới.

Ngày này tới thật bất chợt, ngay khi Cora cơ hồ đã thích ứng sự âm u trong hầm cùng tiếng nổ ầm ầm trên đầu mỗi ngày, đột nhiên không gian trở nên yên tĩnh, khiến cậu rất lâu sau cũng chưa ý thức được những kẻ đột nhập đã rời đi.

Thử đẩy cửa hầm, thực dễ dàng.

Ở lối ra trên mặt đất rõ ràng có một vết hằn khá sâu, giống như đã từng có cái gì đè lên đó.

Bên ngoài ánh mặt trời thực mãnh liệt, Cora cẩn thận dùng áo choàng đen che khuất chính mình. Đây rõ ràng là một hành lang nhỏ được sửa chữa cẩn thận, không kiên nhẫn mà tiến vào, cậu đã sống thật lâu rồi, lại rất lâu không được ở trong nhà.

Đơn giản là, quả thực... Nhận không ra.

Toàn bộ căn phòng sáng bừng lên, mang một sắc thái bạc và nâu hòa vào nhau, giá cắm nền bằng bạc, mặt bàn màu nâu; sàn nhà nâu tối, tấm thảm nhung dài màu xám bạc; đồ trang sức bạc, tấm đệm màu nâu nhạt; trên đỉnh đầu còn có một cái đèn chùm bằng bạc thật lớn và sáng... A

bức họa kia là bạc nguyên chất sao?

Cora nhìn chằm chằm những đồ vật bằng bạc lóe sáng, hoàn toàn quên đi khoảng thời gian chật vật cùng thất bại, cũng hoàn toàn xem nhẹ lý do gây ra những thay đổi trước mắt này, ánh mắt của cậu nhìn chằm chằm vào những thứ bằng bạc trên người, phát ra si mê cùng mộng ảo, miệng tiết ra một chút ướt át lâu nay không xuất hiện...

Thiệt nhiều, thiệt nhiều đồ dùng bằng bạc xinh đẹp a!

Thần dân Ma Vực đối với bạc luôn luôn khác thường cùng cố chấp, cậu cũng không ngoại lệ, rất thích những thứ tinh xảo, sáng bóng, trong bóng đêm vẫn có thể phát ra dạ quang, xinh đẹp còn hơn ánh trăng, tựa hồ chỉ cần vừa ý liếc mắt một cái, trong lòng liền có được cảm giác thỏa mãn thật lớn.

Cora ở trong một kho tàng lớn như vậy, lập tức hóa thân một con sóc muốn trú đông, nhìn những đồ vật lóe sáng, chảy nước miếng như một người mất hồn, nhất thời càn quét hết căn phòng.

Giá cắm nền, khung ảnh, đĩa treo, ly tách...

A, trọn bộ dụng cụ ăn bằng bạc!

Trời! Những tác phẩm điêu khắc bằng bạc tinh khiết!

Còn có, đây là lưng ghế dựa với hoa văn bằng bạc...

Hai tay hiển nhiên không đủ lớn, Cora cứ đi đến đâu nhặt đến đó, cuối cùng cả áo choàng cũng không đủ dùng, lưng vác một bao thật lớn, Cora vất vả bò lên lầu ba, đi vào cửa phòng ngủ của cậu.

Đây đều là cậu vất vả cực nhọc “thu thập” được, phải đem giấu ở một nơi thật an toàn: dưới giường, một nơi bí mật cậu luôn dùng để giấu đồ, không thể nghĩ ngờ rằng đây là một lựa chọn sáng suốt, cậu giống như Cerberus(*) đầy trách nhiệm.

(*Trong thần thoại Hy Lạp. Cerberus hay Kerberos là con chó săn ba đầu của Hades, với cái đuôi rắn, là con vật canh giữ ở cổng địa ngục. Cerberus giữ cổng cho Hades và đảm bảo chỉ có linh hồn người đã chết mới được vào, và ngăn không cho bất kỳ ai ra.)

Ôm trong tay đầy những vật dụng bằng bạc, Cora đi vào phòng ngủ...

Rầm!

Cora buông nhẹ lực tay, đồ dùng bằng bạc rơi đầy xuống đất, nhưng cậu không hề để tâm.

“A, giường của tôi!” Thét lên đầy chói tai cùng hưng phấn, Cora phi lên trên giường, tứ chi duỗi thẳng, hận không thể ôm toàn bộ giường vào trong ngực.

Bốn trụ giường hoàn toàn mới, bốn chân cột bằng bạc hình xoắn ốc có màn che, còn có đầu giường chạm trổ hoa văn bằng bạc, xung quanh giường bạc cũng được chạm khắc, còn có, tay nắm tủ bên cạnh, còn có chỗ mắc màn, đèn treo trần nhà...

Cora cảm thấy, nơi này quả thực là thánh điện của Ma Vương!

3. Chương 3

Quyết định vật phẩm thuộc quyền sở hữu, tới trước được trước PK trao đổi đồng giá.

Khi Lyve cùng ngài quản gia bước vào tòa cổ堡 ngàn năm lịch sử, cả hai nhảy bén phát hiện được một tia... quái dị.

Đúng, chính là quái dị.

Ngài quản gia Tom sắc bén quan sát góc tử mở toang, thiếu mấy khung ảnh ***g kính, giá cắm nền nhỏ, còn có ngoài hành lang đại sảnh, bao nhiêu huy chương cũng đã không cánh mà bay...

Lyve cảm giác càng rõ ràng hơn, trong phạm vi một trăm mét, tồn tại một ‘sinh vật sống’, không thể che giấu.

“Khách không mời mà đến?” Tom nghi vấn, có chút không thể tin nhủ mảy.

Trong ánh mắt lam khôi của Lyve hiện lên một tia thú vị, “Rất thú vị.” Trên trời dưới đất, hẳn chưa từng thấy có ai dám tới gần mình, hơn nữa trong không khí còn có chút hương vị... tươi mới. Sau khi tự khóa mục tiêu, Lyve lập tức đi thẳng tới cửa phòng ngủ.

Cửa khép hờ, ở bên trong, hẳn nhìn thấy trên giường của mình, ngồi đó chính là... Một thiếu niên truyền thống mười sáu mười bảy tuổi, khoác một chiếc áo choàng màu xám bạc sáng bóng, cổ tay cùng cổ áo gấp

lên với phần ren hình lá sen ở phần viền, phía ngoài cùng là một cái mũ trùm áo màu đen—— trang phục này có chút quen mắt.

Tóc mái bù xù che khuất lông mày, một mái tóc đen mượt dài đến eo, buộc ở sau gáy, tay đang cầm chiếc cúp bạc, khóe môi nhếch lên tươi cười thỏa mãn, có thể mơ hồ nhìn thấy răng nanh nhỏ ở khóe miệng. Đại khái bởi vì say rượu, thiếu niên này làn da trắng nõn lại có chút đỏ ửng, giống như một con búp bê bằng gốm tinh xảo, lúc này ánh mắt mang theo vài phần si mê đang tỉ mỉ quan sát chiếc cúp bạc tuyệt đẹp.

Trong không khí rõ ràng là hương vị hoa quả ngọt dịu, lại thoang thoảng hương thảo mộc cùng mùi thuốc lá, Lyve căn cứ vào nhiều năm kinh nghiệm của mình, thứ hương vị này nhất định là từ loại rượu đỏ tám năm tuổi.

Đẩy cửa ra, không coi ai ra gì trực tiếp đi đến bên giường, thuận tay đem vị thiếu niên với cái chén trong tay lại gần, chiếc chén bạc quả nhiên treo một tia hồ phách sáng bóng, hương thơm càng thêm nồng đậm. Dem cái chén gior lên bên miệng, hớp nhẹ, một thứ chất lỏng thơm ngon chảy vào trong miệng. Hơi đảo đầu lưỡi... Ngọt, mặn, chua, đắng, một hương vị phức tạp tràn đầy khoang miệng, dư vị kéo dài, mùi rượu cùng hương thảo mộc vừa vặn hòa quyện vào nhau. Nuốt xuống, trong khi dòng chất lỏng chảy xuống yết hầu, một cổ ấm áp chậm rãi tản ra.

Ừ, khí hậu tốt, thời đại tốt, xác thực không tồi!

Cora có chút ngơ ngác nhìn người xa lạ cao lớn đột nhiên xuất hiện trước mắt này, bị hấn làm cho nhất thời mơ hồ. Mắt mở trừng trừng nhìn hấn cầm chiếc cúp bạc trong tay mình, sau đó công khai uống thứ rượu mình trân quý bao năm nay.

“Anh, anh, anh...” Cora xem xét xem xét hấn, xem xét xem xét cái chén, xem xét xem xét cái chén, lại xem xét xem xét hấn, bật khóc, “... Rượu của tôi, cái chén của tôi!” Vừa khóc thét, Cora vừa mãnh liệt nhảy lên, giật lấy cái chén không từ trong tay người nọ, múa may kêu gào đầy phẫn nộ, “Tôi, tôi... Mười năm để dành, tôi đã phải chờ mười năm, ách ư...” Lời nói chưa dứt đã vì sợ hãi mà nghẹn lại trong cổ họng, cậu, cậu... vừa mới giống như nhìn thấy một tia đỏ kinh người hiện lên trong mắt người nọ.

Cora ôm cái chén, không tự chủ được lui một bước, khẩn trương bám sát mép giường. Lại nhìn người nọ, hai tay khoanh lại trước ngực, bình tĩnh dùng đôi con ngươi màu lam khói cao thấp đánh giá cậu, giống như tia đỏ vừa rồi chỉ là ảo giác.

Lyve tiến đến nhìn thiếu niên ở trước mặt, thế nhưng lại bị tên quỷ nhỏ từ trong tay mình trực tiếp cướp đi đồ vật.

Phát hỏa? Nếu thật sự chỉ vì một đồ vật nhỏ mà tức giận, kia mới thực đáng chê cười. Nhìn cậu gắt gao ôm chiếc cúp bạc, sợ hãi, còn sống chết chống đỡ, để phòng ánh mắt nhìn thẳng vào chính mình, Lyve cảm giác không biết nên khóc hay cười, sợ hãi có thể lý giải, sống chết chống đỡ cũng có thể lý giải, nhưng là để phòng... Ách?

Cora vẫn luôn cùng người nọ đối diện trầm mặc, toàn thân đề phòng. Con người cao lớn này là ai? Anh ta, anh ta muốn làm gì...

Đôi mắt màu lam khói đang nhìn vào mình từ trên xuống dưới, giống như mang theo một cỗ khí lạnh, lượng rượu mang lại ấm áp cứ như vậy từ trên xuống bị đuổi ra khỏi cơ thể, Cora theo ánh mắt của hấn, ánh mắt đang dạo chơi trên người mình, cậu nhìn xuống...

“A!”

Nhìn Cora tư thế dù chết cũng phải giữ lại, Lyve khóe miệng lộ ra một tia trào phúng, thanh âm khê nâng lên, quay đầu lại nói to ra cửa, “Tom, không cần hao tâm tổn trí, ta từ con mèo nhỏ này đã tìm được những vật dụng ‘biến mất một cách bí ẩn’ kia.”

“Không, người, ông không thể như vậy, ô ô... Ông, kia đều là của tôi, các người... Gian tặc, ô ô...” Cora ở một góc đại sảnh, ôm chặt cây cột bằng bạc to lớn, liên tục nức nở, hai mắt đầm lệ mông lung nhìn ông chú kia

nghiêm túc thi triển pháp thuật, rất nhanh đem những vật dụng bằng bạc mình thật vất vả mới thu thập được, nơi nào về lại nơi đó, thậm chí còn quá đáng hơn...

Ồ ô... Không cần treo cao như vậy;

Ồ ô... Chén đĩa bạc của mình, cũng không được dùng;

Ồ ô... Không cần, cậu chán ghét ngăn tủ kia, không cần mở, không cần cất vào bên trong...

Ánh mắt của Cora đuổi theo vị quản gia Tom bận rộn, không để ý mình đang đối mặt với Lyve, thân mình nhìn không được rõ ràng co rúm lại phía sau cây cột. Ông chú kia cầm đồ bạc của cậu đi, nhưng là, cậu càng sợ hãi ánh mắt lam khói này hơn, vừa mới kéo mình xuống dưới lầu, một đường lồi kéo ma sát, hiện tại cả người đều rất đau.

“Vì cái gì?” Cora tránh ở phía sau cây cột khóc thút thít, cậu giãy dụa phản kháng, lại đá lại đánh rồi lại cắn, còn niệm cả chú ngữ, nhưng vì cái gì...

Không biết tên độc ác kia từ đâu cầm một cuộn xà roi, cột vào tay cậu, tránh không ra, cắn, cũng với không tới, cậu đã bị trói vào cây cột ở đại sảnh. Cora xoay xoay cổ tay của mình, bỗng rất cùng đau đớn không ngừng. Xà roi thô ráp làm trên tay cậu dần xuất hiện từng vết thương nho nhỏ, chưa kịp chảy máu, thể chất đặc biệt của cậu đã tự động làm miệng vết thương khép lại, rồi lại xuất hiện miệng vết thương, cứ như thể lặp lại, không tính là bị thương, nhưng vẫn vô cùng đau đớn.

Cây cột to khiến cậu phải dùng cả người mới ôm hết được, tổng cộng bốn thân cột ở bốn góc đại sảnh, thẳng đứng chống đỡ trần nhà cao ngất, toàn bộ đều ánh bạc, khi ánh trăng chiếu rọi xuống, phát ra một loại ánh sáng bạc đẹp mê người. Nguyên bản trừ bỏ nằm ở trên giường, cậu thích nhất chính là cây cột này, thích đến hận không thể ôm nó mà ngủ.

Giờ phút này, Cora lại chỉ có thể tựa vào nó cả người ủ rũ, nhìn đôi mắt khóc đến đỏ lên của mình phản chiếu qua một mảng màu bạc, nói thật, so với cây cột này, cậu vẫn là tình nguyện ôm những vật dụng bằng bạc cậu thu thập được kia hơn...

Vì cái gì chính mình thân là tiểu yêu ma, lại ngay đến cả gian tặc cũng đánh không lại?

Cora ôm cây cột thương tâm, một hương vị cậu chưa từng ngửi qua nhưng lại rất dễ chịu truyền tới, Cora theo bản năng ngẩng đầu nhìn xung quanh, chỗ cậu đang đứng là ở giữa phòng khách với nhà ăn cho nên rất rõ ràng định vị được, hương thơm này là từ phía ông chú kia truyền đến.

Tom từ phòng bếp bưng ra năm phần beefsteak nhỏ, đang phát ra tiếng ‘chi chi’, lớp cháy sém mềm mại màu nâu nhạt bọc bên ngoài miếng thịt bò cùng nước sốt đậm đà, hương vị mê người. Dọn bàn xong, kèm thêm salad, khoai tây nghiền, Tom liền xoay người đi đến một góc nhà ăn rửa mặt, khi trở ra còn cầm trong tay một cái khăn lông ướt còn ẩm, lập tức hướng Cora đi tới.

“Ông...” Cora đúng là sợ đôi mắt lam khói kia, nhưng vậy không có nghĩa là cậu có thể thích ông chú nghiêm túc đã cướp đi đồ bạc của cậu. Chưa kịp trốn về phía sau, ông chú này đã cầm khăn đưa lên mặt cậu, khăn mặt ẩm áp đắp lên khuôn mặt đầy nước mắt, đem lại sự thoải mái nói không nên lời, ông chú còn tiện thể lau tay cho cậu, đương nhiên cũng tháo ra xà roi đang quấn chặt trên tay Cora.

“Lại đây ăn cái gì đi.” Tom tuy không tươi cười, nhưng thanh âm so với lúc cùng Lyve nói chuyện, tựa hồ ôn nhu hơn rất nhiều.

Cora nhìn vào ông chú, tuy gương mặt tràn đầy nghiêm túc không thay đổi, nhưng trực giác đang nói cho cậu biết, ông chú này so với đôi mắt lam khói kia tốt hơn rất nhiều.

Vậy có phải là người đại diện hay không...

“Ông... Ông chú...” Cora trong thanh âm còn mang theo tiếng nức nở, đôi mắt đen khóc quá nhiều, lộ ra thấp thỏm cùng trong suốt, cậu cẩn thận mở miệng thương lượng, “Nếu, nếu... Tôi nguyện ý dùng cây cột này trao đổi, vậy ông có thể trả lại bạc cho tôi không?”

4. Chương 4

Có đôi khi, bị người ức hiếp không phải là vì yếu đuối, mà là bởi vì đáng yêu.

“Thế nào, con mèo nhỏ cũng ăn chung với chúng ta?”

Đang ngồi ở trên ghế, đột nhiên vang lên một giọng nói sau lưng làm Cora giật mình, không tự chủ mà nhích lại gần ngai quần gia.

“Đại nhân, ” Tom từ chỗ ngồi đứng lên, “Ngài đến trễ cho bữa tối.”

“Đúng vậy, mà thế này là sao?” Tay Lyve quơ một cái cổ chai nhỏ màu bạc, chọn mi, bộ dáng không chút để ý.

“Ngài cùng một đứa nhỏ tính toán chi li giống như bị cướp mất trinh tiết, đại nhân của ta.” Tom nói xong, bình yên ngồi xuống, không chờ Lyve hoàn toàn ngồi xuống, liền cầm lấy dao nĩa tự mình bắt đầu ăn cơm.

Cora dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn ông chú, sau đó lại trộm liếc mắt về phía Lyve một chút, liền gục đầu xuống, toàn tâm toàn ý mà đối diện với chén đĩa trước mặt mình. Trên tay là một miếng bò hầm nhỏ nhỏ, cậu lại dùng ánh mắt tò mò đánh giá một lúc lâu.

“Sao vậy? Con mèo nhỏ không ăn?”

Cái thanh âm đáng ghét kia lại vang lên, Cora rất muốn giống ông chú châm chọc phản bác lại một cách lạnh lùng, nhưng là... không dám, hơn nữa, ngoại trừ một vài thứ hoa quả, thực vật, cậu cho tới bây giờ cũng chưa ăn qua những thứ khác.

“A, rất có thể.” Lời này ngược lại nhắc nhở Tom, “Cậu còn nhỏ nhỉ.” Tom thuận tay cầm lấy dao nĩa giúp Cora đem miếng thịt bò cắt thành những miếng nhỏ.

So với hai người họ, Cora quả thật nhỏ bé, nhưng bề ngoài cũng coi như là bộ dáng của một thiếu niên gần trưởng thành, những lời này của Tom, xét về logic cũng thật không đúng, nhưng cả ba người trong phòng lại không ai phát hiện. Tom xiên một miếng thịt chấm vào nước sốt, đặt vào tay Cora, “Cứ như vậy, xiên ăn.”

Nhìn miếng thịt màu nâu đậm, Cora học theo thao tác của Tom, ngậm một miếng, nhai nuốt, ư... Hương vị thực đặc biệt, vị cũng rất lạ, nhưng là... Ăn ngon!

Mặc dù là lần đầu tiên nếm thử, nhưng Cora tuyệt không ghét bỏ hương vị này, lại còn rất thích, tựa như cậu thích hoa quả, và cả hương thảo mộc giống với vị rượu của cậu nữa, nếu như có thể đem hai loại hương vị đó xen lẫn cùng nhau ăn, có vẻ sẽ càng ngon hơn, chính là vào lúc này...

Cora nghe thấy được vị rượu đồ quen thuộc của cậu... Từ từ, đây không phải ảo giác, cũng không phải tưởng tượng.

Cậu ngẩng mạnh đầu lên, vừa lúc thấy tên xấu xa đối diện cầm trong tay cổ bình nhỏ màu bạc, rót vào trong chén thứ chất lỏng màu đỏ đầy quen thuộc với cậu, “A, kia... Đó là của tôi...” Thanh âm kháng nghị nhỏ dần, trở thành ngập ngừng nơi cửa miệng, Cora kéo cổ tay áo của ông chú, nước mắt lại bắt đầu đảo quanh, “Ông chú, cái kia thật là của tôi...” Xét thấy Tom có vẻ đáp ứng cậu, cho nên lúc này, ở trong lòng Cora đã xóa bỏ ác cảm với Tom, địa vị trực tiếp tăng lên tới ‘người có thể dùng để bao che khuyết điểm cáo trạng’.

Lyve cười nhìn thẳng nhóc keo kiệt Cora, cố ý đổ ra hai chén, đưa một chén cho Tom, “Ta phát hiện trong vườn có một hầm rượu, ông thử xem, hương vị cũng khá ngon.”

“Đó là của tôi...”

Lyve cố ý uống liền một hơi, nhìn bộ dáng giận mà không dám nói gì của Cora, tiếp tục đùa, “Của cậu? Chứng minh như thế nào?”

“Tôi, tôi... Cái chỗ này là của tôi, tôi ban đầu đến nơi đây, ở lại đây cũng đã lâu rồi, đây là nhà của tôi, từng căn phòng đều là của tôi, còn có hoa viên cũng là của tôi, hầm của tôi, rượu của tôi!”

“A?” Lyve cầm chén rượu, so đo, “Vây những đồ dùng bằng bạc này, cậu nói xem như thế nào?”

“Những thứ đó, những thứ đó hiện tại ở trong căn nhà này, đồ vật trong nhà này đương nhiên cũng là thuộc về tôi... Là đồ bạc của tôi...” Cora tủi thân đầy bụng, đối diện với tia sáng lóe lên trong đôi mắt lam khói kia khiến cậu sợ hãi, nhưng vẫn tuân theo nguyên tắc—— sợ hãi, cũng phải kiên trì!

Ý ‘trêu chọc’ càng ngày càng lớn lên trong mắt, “A, vậy cậu là nói, ta hiện tại đang ở trong phòng này, vậy ta cũng là của cậu?”

Cora rõ ràng bị dọa tới rồi, càng thêm nói lắp, “Anh, anh... Tôi, tôi, tôi và căn nhà này, chúng tôi là cùng một chỗ, chúng tôi thuộc về nhau, anh, anh là đột nhập vào, là gian tặc... Không, không giống nhau.”

Lyve khoe miệng lộ ra một tia cười, quả nhiên vẫn là một thằng nhóc, không tới hai câu nói đã đem mình rao bán, sau đó để vặc lại Cora, Lyve cố ý giận tái mặt, ngữ khí nghiêm túc, “Nhưng ta đã mua lại hòn đảo này, hết thảy mọi thứ trên đảo đều là của ta, bao gồm căn nhà, hoa viên, hầm, rượu, đương nhiên, nếu cậu cũng ở trong căn nhà này, như vậy cũng bao gồm cả cậu, con mèo nhỏ.”

Câu tuyên bố phát ra không để cho Cora phản đối, cậu ngốc lẳng nhìn Lyve, trong mắt mang theo mơ hồ, quay đầu nhìn Tom xin giúp đỡ, “Ông chú?”

Tom nhìn lướt qua Lyve, dùng khăn chùi miệng, sau đó nghiêm trang chứng chặc nhìn Cora gật gật đầu, “Dựa theo điều khoản của hiệp định Mua Bán, luật đưa ra nên được chấp hành.” Tom tận lực phóng đại khái niệm ‘pháp luật’, ám chỉ Cora.

“Nhưng, nhưng mà...” Cora căn bản không hiểu được, không rõ là vì sao, nhưng trực giác nói cho cậu biết, chính là không thích hợp.

“Không có nhưng nhị gì cả, ” Lyve cắt ngang lời cậu, “Con mèo nhỏ, từ hôm nay trở đi, cậu, thuộc về ta, phải nghe lời ta —— đây là cậu vừa mới chính mình đưa ra khế ước trên.”

Khế ước, giữa Thần và Ma luôn luôn tồn tại những khế ước ngầm đủ thể loại, đem hai người vốn không có quan hệ tụ vào một chỗ, một lời hứa, một lời truyền lại, thậm chí là một giọt máu đều có thể trở thành khế ước ràng buộc cả hai bên, không ai có thể thay đổi khế ước, không gì phá nổi, cho đến khi những điều kiện hình thành khế ước không còn tồn tại nữa.

Đương nhiên, Cora đối với mình có phải là một tiểu yêu ma hay không vẫn còn nghi ngờ, mọi bí ẩn ở ma giới càng chưa thể hiểu rõ hết, nhưng mơ hồ cũng biết khế ước không phải là chuyện nhỏ.

“Tôi, tôi chưa nói...” Cora đầu óc hỗn loạn, cậu chỉ vừa mới nói là căn nhà thuộc về cậu, cậu cũng thuộc về căn nhà, như thế nào... khi nào thì ký khế ước chứ?

“Thử đi!” Lyve buông cái chén, không để ý phát phát tay, “Xem thử hiệu lực của khế ước.” Hắn ở đối diện nhìn thẳng Cora, ra lệnh đơn giản, “Lại đây rót rượu cho ta.”

Cách cách! Dĩa ăn trong tay rớt xuống, chân không tự chủ được mà đứng lên, Cora phát hiện mình căn bản không kiểm soát được mà cứ thế đi đến đối diện, nhắc bầu rượu lên, rót rượu cho Lyve. Sau khi hoàn thành lưu loát một loạt động tác trên, Cora hoảng sợ nhìn về mặt hiểu rõ của Lyve, nhìn bầu rượu trong tay mình, lại quay đầu nhìn sắc mặt bình tĩnh của Tom...

Oa một tiếng, khóc lớn lên.

Lyve cười to, đồng thời kéo Cora ngồi trên đầu gối trần an, vuốt ve mái tóc đen mượt của cậu, không nghĩ tới mình lại có thể nhạt được một bé cưng sinh động thuần khiết như vậy trong cái ‘quan tài đá’ âm u này.

Ngẩng đầu lên, đối với gương mặt viết rõ ràng mấy chữ ‘ngài thật hết thuốc chữa’ của Tom, Lyve nhún nhún vai, “Tom, ít nhất có một việc ông đúng, nuôi một con vật cưng quả thật có thể làm cho cuộc sống trở nên muôn màu muôn vẻ.” Lyve gảy nhẹ tóc của Cora, có chút tiếc nuối trong giọng nói, “Vì sao con mèo nhỏ này lại không có đôi tai mèo chứ?”

Là một người luôn sống trong cô độc, bị đồng loại vứt bỏ cũng luôn làm Cora oán hận cùng sợ hãi, cậu từng ước nguyện một cách chân thành sẽ có ai đó ở bên cậu, nhưng so sánh với cuộc sống bây giờ, Cora cảm thấy cô độc vẫn thật là tốt.

Nhà của cậu, hầm rượu của cậu, đồ bạc của cậu tất cả đều bị tước đoạt, Cora phát hiện, cái giường lớn luôn gắn bó với cậu không còn là của cậu. Cora ngồi bệt xuống đất, cắn góc chăn cuối giường, cầm lấy khăn trải giường, chiếc giường lớn đã từng thuộc về cậu, mềm mại, tinh tế, thoải mái, hiện giờ...

Ngày hôm nay Cora đã khóc quá nhiều, hiện tại đầu cũng còn hơi đau, chỉ là nghĩ tới mình bị tên gian tặc có đôi mắt lam khói kia xem như vật cứng, Cora vẫn là nhịn không được khịt khịt mũi.

Lyve nằm ở trên giường, trừng hai mắt nhìn trần nhà, căn bản là ngủ không được. Hẳn dù có năng lực mạnh, cũng không có khả năng biến mình thành một cái xác, càng không thể xem nhẹ tiếng nước nổ thật lớn ở cuối giường.

Nhốt Cora ngoài cửa?

Tom chính là vì chịu không nổi tiếng khóc ô ô từ hành lang truyền đến mới dứt khoát đem tên nhóc mít ướt này nhét vào trong phòng ngủ của hắn.

“Cora, câm miệng.” Lyve nói xong, ảo não đảo mắt, hẳn quên mất, mệnh lệnh này khoảng nửa giờ trước hắn đã nói rồi, con mèo nhỏ kia quả thật không khóc ra tiếng, chỉ là liên tục khịt mũi, hẳn cũng không thể bắt cậu không được thở!

“Con mèo nhỏ,” Lyve ngồi dậy, không thể không thỏa hiệp, “Nói, cậu rốt cuộc muốn như thế nào?”

“Kia, kia... Là, phải.. của tôi, cái giường...” Tiếng nước nổ làm cho lời nói của Cora trở nên rời rạc, rõ ràng rằng đến bây giờ cậu vẫn không thể tiếp thu được sự thật rằng đồ vật của mình đã bị đổi chủ rồi.

Nhờ vào ánh trăng, Lyve nhìn thấy thân thể Cora luôn run rẩy không ngừng, đôi mắt to ngập nước thật đẹp, im lặng cắn môi, vẻ mặt tủi thân không biết phải làm gì.

Ai, thật là một con mèo nhỏ...

Lyve ngồi một hồi, bực bội gãi đầu, cuối cùng thở dài không nói, duỗi thẳng tay ra, vợ lấy Cora bên cạnh giường, cởi áo choàng cùng áo khoác vướng víu của cậu quăng qua một bên, “Tốt lắm, giờ thì chui vào trong chăn, không được khóc, ngay lập tức, ngủ đi!”

Có điều cậu nhỏ đang khóc như vậy, kiểu gì hắn cũng không thể ngủ được, nhưng như vậy, ít nhất cũng có thể làm cậu ta yên lặng được một lát. Lyve chưa từng cùng ai ngủ chung, đang bắt đầu nghĩ ra một kế hoạch tạm thời, nhưng cái khổ ước kia đã ràng buộc cả đời hắn sau này, một cánh cửa đã được lặt lẽ mở ra.

5. Chương 5

Về thái độ đạo đức, so sánh Ma Vương với Thánh Nhân quả thực rất khác biệt.

Lyve nghĩ rằng mình cả đêm sẽ không ngủ được, cho đến khi ánh nắng mai chiếu xuyên qua bệ cửa, mới ý thức được mình cũng đã ngủ được một giấc ngon. Con mèo nhỏ vùi ở trước ngực hắn, thân mình thực mềm, khung xương có vẻ nhỏ, cho nên nhìn hơi gầy, nhưng mà sờ lên vẫn là cảm giác mềm mềm thịt thịt, dường như... không tệ.

Cảm giác không tệ này, sau khi rời giường, suốt cả ngày, vẫn còn nguyên vẹn.

“Con mèo nhỏ, bóc vỏ trái cây rồi đem qua đây.”

“Con mèo nhỏ, bưng cà phê qua cho ta.”

“Con mèo nhỏ, quét dọn nhà cửa đi...”

“Con mèo nhỏ...”

Vốn dĩ chỉ cần một câu thần chú hoặc một cái phát tay cũng có thể làm xong, Lyve lại cố tình ra lệnh cho Cora tắt bật chạy đông chạy tây trong nhà, thậm chí còn thấy vui vẻ khi Cora có ý phản kháng, xem cậu như một con rối tinh xảo. Nhìn nét không tình nguyện trên mặt cậu, thể nhưng tay chân vẫn không ngừng hoạt động, Lyve thấy trong lòng cực kỳ thú vị và thỏa mãn.

Đương nhiên, Cora không hề biết cái gọi là khế ước giữa bọn họ chẳng qua là do người nào đó dùng pháp thuật quỷ phá mà thôi.

Ngược lại, Tom thì biết rõ, hoàn toàn tỏ thái độ khinh bỉ, hơn hết lại càng không đồng ý, nhưng ông tuyệt đối sẽ không bán đứng Lyve, đây là... đạo đức nghề nghiệp.

Cora ngồi ở trên ghế, một mặt nhìn Tom làm bữa tối, một mặt cầm vải mềm chà lau bộ chén đĩa bằng bạc trong tay— Tom nói cậu có thể thoải mái đùa nghịch những vật dụng bằng bạc kia, chỉ cần đùa nghịch xong xếp lại vào chỗ cũ là được. Đương nhiên, cậu ngồi đợi đang phòng bếp còn là vì một nguyên nhân khác, chính là có thể rời xa tên gian tặc mắt xanh cứ nhắm vào cậu mà sai khiến.

“Con mèo nhỏ...”

Nghe thấy tiếng kêu lớn từ phía xa, Cora nao núng một chút, mông dính vào trên ghế, chậm chạp không muốn đứng dậy.

“Con mèo nhỏ...” Tiếng kêu dần tới gần, Cora ngồi tại chỗ vờn vẹo một cách bất an, mãi cho đến khi Lyve với vẻ ngoài anh tuấn nhưng trên mặt lại lộ vẻ gian ác xuất hiện ở phòng bếp, động tác của cậu nháy mắt trở nên cứng ngắt.

Lyve làm bộ như không thấy, trực tiếp ra lệnh, “Con mèo nhỏ, đi xuống hầm rượu lấy một chai rượu mơ tám năm tuổi lên đây.”

Cora buông chén đĩa bạc một cách không tình nguyện, không chút lo lắng người nào đó có thể nghe được mình than thở mấy từ linh tinh mơ hồ khó nghe rõ như ‘gian tặc’, ‘của tôi mà’, xoay người biến mất phía sau cánh cửa phòng bếp.

Nhìn thấy Cora đã rời đi, Tom quay đầu nhìn Lyve, nét mặt nghiêm túc xuất hiện sự kinh ngạc, “Sao vậy? Không niệm chú sao?”

“Thói quen, Tom, thói quen! Biến ép buộc thành thói quen là cách thuần hóa tốt nhất.” Lyve buông ra vài lời giống như triết lý cao thâm, rồi lại ngay lập tức quay trở về phòng khách.

Bữa tối, thịt bò hầm rượu đỏ, một sự phối hợp kinh điển!

Cora dùng dao nhỏ cắt miếng thịt bò một cách vụng về, ăn xong lớp vỏ cháy xém bên ngoài, Cora xiên thẳng vào giữa miếng thịt bò, đây là phần cậu thích ăn nhất, “Ông chú, chỗ này, còn màu đỏ...”

“Ừ.” Thịt bò tái, hầu hết mọi người đều thích ăn như vậy, “Còn tơ máu...”

Loảng xoảng!

Dao nĩa trượt khỏi tay, âm thanh của nó va chạm với mặt bàn cắt ngang câu giải thích của Tom, lời nói của Tom làm cho sắc mặt Cora nháy mắt trở nên trắng bệch.

“... Có vấn đề gì, không thích sao?”

Đối diện với vẻ mặt thân thiết của ông chú, Cora lắc đầu một cách cứng nhắc.

Cậu thích nó, đây mới là vấn đề.

Cậu thích phần thịt mềm mềm ở giữa kia, bởi vì nơi đó có máu.

Không có pháp thuật, lại thích máu tươi.

Nhiều năm qua lấy cố giải thích cho thân phận của mình, chỉ qua một buổi tối đã trở nên vô dụng hết thảy. Đây là hương vị của máu tươi, thì ra, cậu thật sự thích nó... Cậu thật sự là một con quỷ hút máu...

Một vài thân người màu đen ăn mặc như yêu ma trưởng thành, xuyên vào bên trong cung điện cao ngất không thấy được trần nhà, trong tay cầm một cuộn da dê thật dài, gãi gãi cái mũi cong vẹo đáng sợ, ánh mắt bắn thủ nhìn vào Cora.

[Gọi là gì... Cora? A, xem ra đã sắp tiến vào thời kỳ đầu ma thuật... Đứng ở đây, cầm lấy viên ngọc đen, thử niệm thần chú xem...]

Một vị trưởng giả với cái sừng cong dài lướt qua, dùng đôi mắt đỏ rực liếc cậu, [... Làm thế nào, trà trộn vào đây?]

[... Chính là quỷ hút máu sao? Về ngoài xinh đẹp như tượng... Khà khà khà.]

[... Đừng nói nhảm, lưu đây!] một tên yêu ma đầu trâu, kéo cuộn da dê từ trên xuống dưới.

...

[Không phải... Tôi là một tiểu yêu ma, xin ngài, đừng đuổi tôi... Tôi, tôi...] Cora phí công giật giật áo choàng của sứ giả Ma Vương, cầu xin. Cậu sinh ra ở đây, lớn lên cũng ở đây, tuy rằng chỉ có một mình, nhưng đây là nhà của cậu...

Đừng, đừng đuổi cậu đi...

[Đừng, đừng mà... Đại nhân...]

Cora giãy dụa, chống cự, không muốn bị đẩy ra khỏi cửa...

...

Sáng sớm hôm sau, trải qua một đêm nghỉ ngơi dưỡng sức, đây là một ngày tràn đầy sức lực, phái Thanh Giáo đều ít nhiều vì sắc mà rung động, huống chi còn có con vật nhỏ đáng yêu này không ngừng ngo ngoáy cọ xát trong ***g ngực.

Lyve không phải thần thánh, tình hình bây giờ còn trái ngang hơn.

Con mèo nhỏ nhắm chặt hai mắt, nhú mào, trên gương mặt xinh đẹp hiện rõ nỗi sợ hãi cùng bất an, làn da mịn màng bóng loáng dính chặt trên người hắn, đôi môi ướm át đặt lên bả vai trước ngực, dù chỉ là vô tình, nhưng thật... hấp dẫn. Lyve đặt tay lên lưng con mèo nhỏ, mềm mại đến mê người, chân hai người gác lên nhau, thân thể của hắn có thể rõ ràng cảm nhận được cậu nhỏ trên bụng mình thật mềm và ấm áp.

Con mèo nhỏ... không hề lớn lên;

Nhìn cậu như vậy, có vẻ như gặp phải ác mộng...

Lyve biết mình có khả năng sẽ động tay động chân liền tự tìm lý do để dừng lại, nhưng sau đó một giây, lý trí giúp hắn kiềm chế yếu ớt dần rồi biến mất.

Hừ, mặc kệ đi.

Hắn là ma thần Baltic, ai có thể có ý kiến?

Tay đang đặt trên lưng Cora lần mò xuống phía dưới, tìm kiếm nơi có thể giúp hắn giảm bớt ham muốn, một ngón tay thâm nhập vào, di chuyển theo vòng tròn, để cho chỗ đó của Cora mau chóng thích ứng.

...

Một cảm giác lạ lẫm trên thân thể, chậm rãi kéo Cora từ nơi xa xăm nào đó trở lại, hoặc có thể nói là thoát khỏi cơn ác mộng.

Hình dáng sứ giả ma thần ở bên cạnh trở nên càng lúc càng mờ nhạt, giọng nói cũng giống như hư vô, bóng tối xung quanh dần bị đẩy lùi, ánh sáng bắt đầu bao quanh cậu, xung quanh biến thành màu lam khói, ấm áp, mềm mại, thoải mái, không giống với âm thanh lạnh lùng đáng sợ trước cửa...

Không, cậu không phải đang ở Ma Vực, cậu đang ở trong ngôi nhà cổ...

Cora nửa mê nửa tỉnh, thân thể không kiểm soát được mà run rẩy, không phải vì lạnh, đúng hơn là.. một loại cảm giác rất kỳ quái, khiến cho cậu thấy ngứa, muốn khóc... Cậu đột nhiên cảm giác được một sự đau đớn khó hiểu ở thân dưới. Cora từ từ tỉnh lại, ngay thời điểm ý thức trở lại với cậu, đập vào mắt chính là một mảnh lam khói phản chiếu hình ảnh của chính mình, đồng thời, thân dưới thật sự rất đau...

“A... Ô...” Đau đớn khiến cho Cora nhin không được hết lên, nhưng ngay lập tức, cậu theo bản năng, cắn lên bả vai tên đầu sỏ gây nên chuyện này. Răng nanh cắn mạnh xuống, dường như cảm giác xấu hổ cùng với bị ăn hiếp trong lòng dần giảm bớt, đồng thời cũng bùng nổ ra nỗi buồn bực của mấy ngày nay.

Đau đớn vô cùng phía sau dần dần dịu lại, đại khái là đau đến đỉnh đầu, trong đau đớn lại mang theo một dòng ngứa ngáy tê dại, tới tới lui lui, kéo theo va chạm ngày càng tăng, khi nặng khi nhẹ. Cora bị ôm vào trong ngực lên xuống cao thấp theo tiết tấu, đầu óc giống như lại lâm vào trạng thái dần dần nửa tỉnh nửa mê, không biết đêm khuya trăng sáng, chỉ có cái miệng cắn xuống bả vai Lyve, không lúc nào thả lỏng.

Lyve đương nhiên biết con mèo nhỏ đang cắn hắn, thế nhưng vào lúc này, hắn đang hoàn toàn tận hưởng cảm giác mê người Cora đem lại cho hắn.

Chỗ đó ở phía sau Cora căng chặt lại nhưng lại mềm mại co giãn, ôn nhu ấm áp bao bọc lấy cậu nhỏ của mình, nhưng con mèo nhỏ bởi vì đau đớn mà cắn xé, theo sự lên xuống của hắn mà dùng lực —tiểu tình nhân bé nhỏ của hắn, đang chìm trong *** phản ứng bất lực vô cùng chân thực. Lyve thấy thật vừa lòng, vừa lòng con mèo nhỏ có thân thể mê người, cũng vừa lòng biểu cảm của con mèo nhỏ thay đổi theo luật động lên xuống của hắn.

Vừa bị tiến vào lần nữa, hai gò má Cora ửng đỏ, thần sắc dần dần không thể điều khiển trở nên kích động cùng mê loạn...

...

Ngay lúc con mèo nhỏ sắp không chịu nổi, nước mắt gần như trào ra, một dòng tinh hoa phun trào trong cơ thể Cora...

Sau khi tập thể dục buổi sáng, Lyve mới chú ý đến đau đớn trên bả vai, cúi đầu nhìn, một loạt dấu răng hình bán nguyệt còn dính máu in ở đầu vai, đồng thời, răng nanh của Cora cũng còn lưu lại máu đỏ.

Lyve không khỏi nhú mày, không nghĩ tới con mèo nhỏ lại có khả năng làm hắn bị thương.

Đừng nói con mèo nhỏ này chỉ là một bé con ma quái, dù có là người lớn, cũng khó có khả năng khiến cho hắn bị thương, trừ phi là một trong bảy mươi hai vũ khí ma thần... Hàm răng của cậu lại có thể gây thương tổn cho hắn — thân phận của Cora trước nay vẫn luôn bị Lyve xem nhẹ, giờ lại trở nên khá quan trọng.

Trái ngược với việc Lyve bắt đầu để tâm đến thân phận của Cora, cảm giác của Cora lại là — tuyệt vọng.

Cậu vừa mới uống máu của gian tặc mắt xanh, tuy không phải cố ý, nhưng mà cái cảm giác này... khiến cậu thấy thoải mái nói không nên lời, dòng nhiệt lưu ấm áp nơi cổ họng lan tỏa khắp thân thể, toàn bộ phần xương sống phía sau lưng cảm thấy tê dại, lướt nhẹ qua không có cảm giác, dòng nhiệt lưu sau đó xâm nhập đến lục phủ ngũ tạng, rồi đến tứ chi, giống như cả người đều được tái sinh, cực kì, cực kì sáng khoái...

Cậu uống phải máu, không thấy chán ghét mà còn thích.

Một con quỷ hút máu... Cậu, cậu không phải là tiểu yêu ma.

Hiện tại có lấy cớ nào đi nữa cũng vô dụng...

6. Chương 6

Sự thật cùng thực tiễn chỉ cách nhau một bước chân, nhưng để đi được bước đó, đòi hỏi phải có lòng dũng cảm và trí thông minh, khiến người ta phải chùn bước.

Không giống với các yêu ma tầm thường, bởi vì Ma Thần có pháp lực cao thâm, bình thường chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu được bản chất linh lực của yêu ma, cũng như sẽ không bị mấy phép biến hình qua mặt một cách dễ dàng. Con mèo nhỏ, đúng vậy, lần đầu tiên Lyve nhìn thấy Cora, biết ngay được nguyên thần của cậu chỉ là một con mèo rừng, non nớt và yếu ớt, giống như Tom nói —[miệng còn hôi sữa].

Nguyên thần của yêu ma và vẻ ngoài bình thường hỗ trợ lẫn nhau, nhưng nguyên thần của Cora và vẻ ngoài của người đã bước vào thời kì đầu ma thuật lại không tương xứng — loại tình huống này rất hiếm thấy,

nhưng không phải không có, ví dụ như việc tiếp nhận pháp lực cao thâm của cha mẹ để lại. Pháp lực di truyền làm cho bọn họ từ ngoại hình ban đầu có thể nhanh chóng tiến vào thời kì đầu ma thuật, do đó càng dễ dàng luyện được hoặc hấp thu một lượng năng lực lớn hơn. Và năng lực sau khi tu hành đó lại tác dụng trở lại nguyên thần.

Nói một cách đơn giản, nguyên thần càng mạnh chứng tỏ pháp lực càng cao.

Ngoại hình của Cora rất đặc biệt, thế nhưng nguyên thần của cậu lại chả có gì đáng nói.

Tuy nhiên, hàm răng của cậu lại có một khả năng trời cho, thậm chí có thể cắn xuyên qua linh hồn hộ mệnh của Ma Vương. Như vậy xem ra, lai lịch và quá khứ của Cora chắc chắn không tầm thường, vì thế, phạm vi điều tra của Lyve cũng sẽ hẹp đi rất nhiều.

“Tom, có biết ta tra được gì không?” Sau một ngày một đêm biến mất, Lyve đã trở về tòa nhà cổ.

“Tôi không biết.” Tom thanh âm lạnh lùng, vẻ mặt cứng ngắc giống như người chết, “Tôi chỉ biết là đại nhân ngài ra tay với cả một bé con yêu ma, ăn sạch sẽ xong lại bạc tình bạc nghĩa phải tay.”

Lyve nhìn thoáng qua Cora đang cuộn tròn trên sofa trong góc phòng, “A, hãy chờ xem, con mèo nhỏ sẽ phải cảm ơn ta.” Ít nhất, người cha lâu nay không biết con mình ở nơi nào phải cảm ơn hần, cho hần một lời hứa bảo đảm tương lai.

“Răng của con mèo nhỏ có thể làm ta bị thương.” Lyve thấy Tom không có hứng thú, quyết định ném ra câu quan trọng hơn, “Một nhóc con, pháp lực thì chẳng chống lại được một yêu ma trẻ con, vậy mà lại có thể cắn ta, miệng còn dính máu của ta.” Hải lòng nhìn chính mình đã có thể đánh tan được gương mặt như người chết ngàn năm không đổi kia, Lyve đắc ý xoay người đi đến chỗ Cora, bỏ lỡ vẻ mặt bỗng có chút ý tứ sâu xa lúc sau của Tom.

“Con mèo nhỏ!” Lyve ngồi ở bên cạnh Cora, vươn tay ôm cậu vào lòng.

Cora hoảng hốt rụt lại chui vào góc phòng, rõ ràng không biết phải làm sao, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt bối rối... Cậu đang rất sợ hãi.

Lyve lẽ nào lại chấp nhận sự cự tuyệt đó, đặc biệt là sau khi đã được nếm hương vị thơm ngon của con mèo nhỏ, tay hơi dùng sức, kéo cậu vào trong ***g ngực, cảm giác mềm mềm thịt thịt, còn có hương thơm làm say lòng người của cây cỏ hoa quả, nâng cái cảm nhỏ của Cora lên hôn, bắt lấy đầu lưỡi không chịu yên cứ trốn tránh của con mèo nhỏ, mãi cho đến khi cậu không còn khả năng chống cự, mới bắt đầu tập trung nếm món ngon... A, cảm giác này, hần thật sự càng ngày càng thích.

Bỗng nhiên cảm thấy hai má ửng hồng, Lyve buông Cora ra, phát hiện con mèo nhỏ đang rầm rứt khóc...

Trời ạ!

Chỉ là hôn thôi mà, tên mıt ứt này!

“Làm sao vậy?”

“Hút, quỷ hút máu...” Cora cố gắng kiềm chế sự không tự chủ được khi tiếp xúc với Lyve, vừa mới nãy, cậu thậm chí cảm thấy mình gần như muốn cắn vào đầu lưỡi của hần.

Lyve nghe xong thì thấy khó hiểu, hôn môi và quỷ hút máu có liên quan à? “Quỷ hút máu thì sao?”

Cora khóc được lại càng nức nở hơn, yên lặng không nói, có chút áp lực cùng nặng nề, khóc hơn nửa ngày, Cora mới dùng giọng nói khàn khàn do khóc nhiều, nhẹ giọng thì thào, “... Quỷ hút máu... Tôi, tôi là một con quỷ hút máu...”

Lyve nghe được lời nói của Cora, thật sự không giấu được kích động muốn cười to lên, nhưng mà thoáng nhìn thấy biểu tình sợ hãi lại tuyệt vọng của cậu, có vẻ Cora nghĩ về chuyện này thật sự nghiêm túc.

Vậy nên lại thấy ngạc nhiên hơn.

Lyve kéo con mèo nhỏ đến ngồi trên đùi mình, cho dù là nhìn từ góc độ nào, Lyve cũng khó có thể hiểu rõ được chuyện này, “Vì sao lại nghĩ mình là quỷ hút máu?”

Cora ngồi trong ***g ngực của Lyve, đầu tựa vào vai hắn — người này là tên gian tặc mắt xanh cậu ghét nhất, chiếm nhà của cậu, đồ bạc của cậu, rượu của cậu, giường của cậu, sai vặt cậu, làm cho người cậu rất đau đớn, vừa đau vừa ngứa...

Tên gian ác quả thực tội lỗi chồng chất...

Giờ phút này lại chỉ có thể cảm nhận được bày tay ấm áp phủ ở sau lưng cùng nhịp tim đập thành thịch, những điều tồi tệ trong quá khứ dường như phai mờ dần, nhạt dần không thể nhớ lại được... Cũng giống sáng sớm hôm ấy dần dần lại kì quái— loại cảm giác này Cora không hình dung được, nhưng là, nghi ngờ cùng thấp thỏm chôn dưới đáy lòng nhiều năm nay, trong vòng tay của người này, khóc thút thít, cuối cùng không không chế được mà kể ra.

Kể rằng bởi vì cậu không có pháp lực mà bị trục xuất, kể về răng nanh của cậu, cậu sợ ánh mặt trời, còn có ngày đó sau khi hút máu, thân thể lại cảm thấy tê dại và sung sướng. Sau khi nói hết điều cậu giấu kín ra, Cora không có lời nào diễn tả được cái cảm giác như trút được gánh nặng này, thế nhưng tên gian tặc mắt xanh này lại có vẻ thật bình tĩnh, quả thật cũng khiến cậu dễ chịu không ít.

Nghe xong lời kể của Cora, Lyve suy nghĩ một chút, mở miệng hỏi, “Quý hút máu nhìn thấy ánh mặt trời sẽ ra sao?”

“Sẽ... Sẽ chết, biến thành tro tàn.” Có lẽ là sợ hãi trong tiềm thức, cho tới bây giờ Cora vẫn không dám lấy thân thử nghiệm.

“Được lắm.” Lyve kéo Cora đứng lên, đi nhanh ra ngoài. Mười giờ sáng, ánh mặt trời tuy rằng không quá gay gắt nhưng cường độ cũng không thể coi thường.

Cora bị Lyve kéo đi trước vài bước, đột nhiên ý thức được ý đồ của hắn, giãy dụa hết sức đứng lên, “Đừng, xin anh... Cứu mạng a, ông chú... Ông chú...” Sợ mình sẽ chết, dọc theo đường đi, Cora cố gắng giữ chặt bất cứ cái gì có thể để ngăn bước chân tên kia lại, ngăn tủ, góc tường, giá cắm nến, tay vịn cầu thang... Bất kì thứ gì cũng được biến thành cọc cứu sinh, “Đừng... Tôi xin anh mà...”

Cora dùng sức vặn vẹo, gỡ ngón tay của Lyve ra, thậm chí còn dùng miệng cắn...

Cora cứ giãy dụa làm cho Lyve mất hết kiên nhẫn, một tay nhắc thẳng cậu nhỏ vác lên vai, đi vài bước đến cạnh cửa, ngay lập tức, mở cánh cửa gỗ nặng trĩu ra. Lyve thả Cora xuống, ánh mặt trời rọi thẳng vào mắt.

Bên ngoài, ông mặt trời không hề e dè chiếu ra tia sáng nóng bức, thứ ánh sáng chói mắt này như một cú đâm giáng xuống làm Cora cảm thấy hoa mắt chóng mặt, làn da trần cảm nhận được sự nóng rực đến kinh người, thậm chí cậu có thể cảm thấy phần da phía dưới áo choàng cũng bắt đầu nóng lên...

Tiêu rồi, cậu sắp chết.

Trong sách tranh về quỷ hút máu, thời điểm sắp chết rất là khổ sở, là cực kì đau đớn sao?

Bàn tay trần, cảm giác được đang bị ánh mặt trời thiêu đốt, nóng đến phát đau, nóng quá, nhất định sẽ bị thiêu cháy, lửa mặt trời sẽ thiêu cậu thành tàn tro...

Cora ôm đầu một cách vô ích, liều mạng kéo chiếc áo choàng của mình, luống cuống dùng hết sức bắt đầu cuộn tròn người lại.

Ánh mặt trời không có cách nào che được đang hiện ra trên cánh tay trần trụi của cậu, rất nóng...

...

Nhưng chỉ đến thế thôi, nhiệt độ mãi không tăng lên, còn có thể cảm nhận được gió biển thổi tới, mơn trớn làn da cậu, dường như sức nóng này không đến mức cậu không thể chịu được.

Cora đang tuyệt vọng, hết đợi rồi lại chờ, kết quả, không có gì xảy ra cả.

Sao vậy?

“Này, em hiện đang đứng dưới ánh mặt trời đó.”

“Tôi... Tôi không bị biến thành tro...” Cora còn chưa hoàn hồn, đầu óc chưa hoàn toàn nhận thức được tình huống, vẫn có thể đưa ra kết luận này, Cora sờ mặt, nắm tay lại, nhìn tay mình vẫn linh hoạt như cũ, “Tôi... Tôi không phải quỷ hút máu, nhưng tôi...”

Cậu đột nhiên ngẩng đầu nhìn Lyve, thấy tên gian tặc mắt xanh đứng bên cạnh mình, khoanh tay mỉm cười, đôi mắt lam khói nhìn cậu, có ý cổ vũ, có sự thần nhiên. Cora ngây ngốc nhìn lại, lần đầu tiên, đây là lần đầu tiên hắn nhìn cậu chân thành như vậy... Kỳ thật vẻ ngoài cũng khá tốt, cũng không giống như trong sách hay viết về những tên xấu xí mặt sẹo, gian tặc râu dài, a, cũng không phải thực chán ghét...

Cora còn đang ngẩn người, Lyve đã kéo cậu vào nhà, tuy rằng yêu ma không sợ ánh mặt trời, nhưng mà con mèo nhỏ còn bé, phơi nắng lâu quá cũng không tốt.

“Nhưng mà...” Cora ngồi yên trên ghế sa lông một lúc lâu, hoài nghi bao nhiêu năm, đã từng trăm phương nghìn kế tìm cơ cho thân phận của mình, kết quả, lại có thể thoát được cái danh quỷ hút máu dễ dàng như vậy, khiến cậu không thể tin được, cảm giác lo lắng khiến cậu nhất thời không bỏ được cảm giác rối rắm, “... Răng của tôi, còn có ngày đó... Máu...”

Lyve vuốt cái răng nanh bé nhỏ nơi khoe miệng của Cora, răng nanh của con mèo nhỏ không hề nhọn sao?

Vuốt vuốt, Lyve gian xảo tiện thể duỗi hai ngón tay chơi đùa với đầu lưỡi mềm ướt bên trong, miệng kề sát bên tai Cora, thanh âm trầm thấp, “Ngày đó làm sao? Không thích?”

“Tôi uống máu của anh xong, cảm thấy...” Lời nói của Cora có chút mơ hồ, trên người khoa tay múa chân một cách luống cuống, vừa khổ sở vừa thoải mái, vừa đau lại vừa ngứa... Cậu cảm thấy không thể tự giải thích rõ cảm giác đó, nhưng mà, nói thật cái cảm giác này, cũng không làm người ta chán ghét, thậm chí còn có thoải mái.

“Đó không phải là nhờ máu...” Lyve sau khi nghe Cora giải thích lộn xộn, nhin không được cười ra, ừ, thật ảm áp... Ngoài ***, cũng có thể là do pháp lực trong máu của hắn, tuy nhiên Lyve cũng không nghĩ lý do này là chính. Bàn tay hắn lần xuống dưới áo choàng của Cora, vuốt ve làn da mịn màng, dụ dỗ, “Chúng ta có thể thử lại, lần này không cần nữa...”

7. Chương 7

Cái gọi là khế ước, thật ra chính là một loại hứa hẹn.

Gần đây tâm tình Lyve cực kỳ tốt, con mèo nhỏ kia quả thực là bảo vật, mỗi lần ôm cậucậu đều hết thẹn lại sợ, đôi mắt ngập nước, cuối cùng lại bối rối đến không biết làm gì, ngoan ngoãn dựa vào trong ***g ngực của mình, mặc mình muốn gì làm nấy, hương vị làm mê đắm lòng người, khiến hắn ăn được một lần mà chỉ muốn nếm thêm lần nữa, đã bao lâu rồi hắn không có được cảm giác như thế?

Con mèo nhỏ này khiến hắn quả thực không muốn buông tay, thế nhưng, cha của con mèo nhỏ ở bên kia... Ma Vực, tính khí của Aim thật sự nổi tiếng không kém gì dung mạo của ông, ông có thể phát ra Địa Ngục Chi Hỏa (lửa địa ngục), những viên ngọc lửa có thể thiêu cháy mọi thứ kia cũng không phải là chuyện đùa. A, phương đông có câu ngàn năm, ‘Trên đầu chữ sắc có cây đao’(*), thật là hợp lý, đã nhiều ngày liền, đầu óc hắn vẫn luôn tính toán làm cách nào để có thể hoàn toàn bắt cóc con mèo nhỏ từ trong mắt của Aim.

(* Ý nói ham mê sắc đẹp sẽ có ngày gặp họa)

So sánh với suy nghĩ gian xảo của Lyve, tâm tư của Cora lại đơn thuần hơn nhiều, từ sau khi biết mình không phải quỷ hút máu, dường như mọi thứ đều có chuyển biến. Hiện tại, cậu đang nhờ Tom dạy cậu dùng thần chú tạo lửa trong phòng bếp để nướng đùi dê, chơi đùa rất vui vẻ, đây là lần đầu tiên cậu sử dụng một câu thần chú đẳng hoàng.

Lyve đi ngang qua cửa phòng bếp thấy như vậy, không khỏi nhíu mày, “Phải mất bao lâu? Ma lực của em ấy yếu, có chịu được không?”

“Đại nhân, Aim đại nhân là một trong ba mươi sáu Ma Thần cấp cao, Cora là con ông ấy, sao lại không được?” Tom nhìn Lyve đang uống nước, lại nói thêm một câu, “Huống chi, mỗi ngày ngài đều ép Cora lên giường tiếp thu tinh khí của ngài...”

“Phốc! Khụ khụ... Khụ...”

“... Nguyên thần của cậu ấy hiện tại đã bắt đầu mạnh dần lên, rèn luyện như vậy cũng có ích lợi.” Tom linh hoạt né được dòng nước bị phun ra, nói cho xong câu kế tiếp.

Tổng quản đại nhân của hắn mỗi lần đều mặt không đổi sắc mà nói ra những câu “biến thái”, Lyve sắc muốn chết người, vừa mới trở lại bình thường, bỗng nhiên ý thức được lời nói của Tom có vấn đề, “Ý của ông là... Con mèo nhỏ có thể thông qua việc hầu hạ mà hấp thụ năng lực?”

Thông thường, máu quả thật có thể trở thành cầu nối, những thứ khác, ngược lại Lyve chưa nghe nói qua.

“Vốn dĩ là không được.” Tom nghiêm trang chừng chặc, từ trên mặt căn bản nhìn không ra lời nói kế tiếp của ông lại có thể làm cho người ta sợ hãi, “... Chính là, giữa hai người được khế ước bằng máu gắn kết lại, như vậy những việc không thể, đều trở thành có thể.”

Nghe được lời nói của Tom, Lyve dường như nghĩ đến điều gì đó, động tác đột nhiên khựng lại.

“Đại nhân, ngài luôn luôn thích gì làm nấy, hẳn là lần đầu tiên của Cora đã bị ngài làm cho chảy máu, Cora cũng theo đó cắn ngài một hơi, tuy rằng hai người không có dụng ý gì, nhưng như vậy biến thành kí kết khế ước cũng là tự nhiên thôi.” Tom liếc hắn một cái, cuối cùng tổng kết, “Không gì phá nổi khế ước máu, thích hợp trở thành đối tượng kết hôn. Đại nhân, chẳng phải ngài cũng nên lo lắng làm cách nào đi gặp Aim đại nhân hỏi cưới sao?”

Aim cưới trên một con trăng đỏ địa ngục, cầm trong tay ngọc lửa, có thể thiêu đốt tất cả mọi nơi ông đi ngang qua. Nếu Aim biết hẳn đã ăn sạch sẽ cậu con trai chưa trưởng thành của ông, Lyve nghi ngờ, trong lòng Aim có còn kiêng nể gì cái tên Baltic nữa hay không.

“Con mèo nhỏ, nhớ Ma Vực sao?” Lyve nhìn Cora gặm đùi dê đến cả mặt bóng loáng, hỏi.

“Ừ thì, tôi không phải quỷ hút máu, cho nên Ma Vương sẽ phái sứ giả tới đón tôi.” Cora vẻ mặt khát khao, giọng điệu hoàn toàn chắc chắn.

“Về nhà sao?”

Đôi mắt đen của Cora rõ ràng tối đi, “Tôi không có... chỗ ở cố định... Bình thường sẽ ở bên dưới điện thờ ngũ tinh, có điều...” Ánh mắt của cậu lại sáng lên, “Bên kia có một mảnh vườn trái cây rất rộng, đều có trái cây tươi tốt, tôi sẽ ủ rượu, đến mùa đông có thể dùng để đổi lấy thức ăn và một tấm chăn thật dày!”

Lyve nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn dễ dàng thỏa mãn của Cora, một chút may mắn nho nhỏ cũng có thể được cậu xem như niềm hạnh phúc quý giá. Không hối hận, cũng không nản lòng tuyệt vọng, hồn nhiên, nhưng kiên cường... Lyve vuốt ve mái tóc đen sáng bóng của cậu, Cora, Cora đây mà hoặc, là một bảo vật. Có lẽ thưởng thức, yêu thích, hứa hẹn, không liên quan đến khế ước máu, cũng không liên quan tới ***. Ban đầu chỉ là muốn lừa cậu nghe lời mình, hiện giờ Lyve lại thật lòng muốn ở bên cạnh cậu.

“Cora, ” giọng điệu Lyve thực nghiêm túc, lời nói hiện tại của hắn, mới là khế ước chân chính, đầy đủ, có lực ước hẹn và bó buộc, “Từ nay về sau, em có đồng ý theo ta, Lyve -Baltic, cùng ăn, cùng ở, đồng hành, cùng chia sẻ hạnh phúc cùng nỗi đau, bất kể là lên trời xuống đất, vật đổi sao dời?”

Cora ngẩn người, đôi mắt to đen bóng nhìn chằm chằm vào Lyve, hơn nửa ngày, mới tiêu hóa hết ý tứ trong lời nói, “Nghĩa là... Giống như bây giờ ở chung một chỗ, cùng nhau sinh hoạt sao?”

Sau đó, sẽ không cô đơn, sẽ không rét lạnh, sẽ không đói bụng, mỗi ngày đều thoải mái, cảm giác ấm áp... Nghĩ đến đây, mặt Cora bắt đầu chuyển hồng từ từ, trong mắt cũng có nhiều tầng ngưng đọng, có chút nói lắp, “Nếu, nếu anh cam đoan về sau đều chỉ có ấm áp, cũng không có đau đớn... Tôi, tôi... Tôi nghĩ tôi... Đồng ý...” Sau khi nói xong, Cora đỏ mặt giống như máu dồn lên quá nhiều, giọng nhỏ như muỗi kêu.

Lừa được rồi!

Lyve cúi đầu cười ra tiếng, một phen ôm Cora vào trong ngực, nụ hôn dài không ngớt.

Mặc dù con mèo nhỏ có vẻ hiểu lầm giữa tình hình hiện tại với việc trao đổi ma lực ... Có điều, đây là Cora chính mồm hứa hẹn, trao đổi lời thề, mặc dù có là Ma Vương cũng không thể thay đổi. Đương nhiên, Aim dù có phần nộ, phủ nhận, cũng không có cách nào thay đổi.

Ừ, ngày mai đi tìm Aim ngã bài, sau đó nói cho Cora, Ma Vương không phải sứ giả đến, Ma Vương sẽ tự mình đến đón cậu trở về Ma Vực.

Lyve tính toán thật kĩ, nhưng đúng với câu, ‘làm việc tốt thường gian nan’—— sự tình vốn sẽ không thuận buồm xuôi gió được.

Lyve ra khỏi nhà, nói với Cora mình có việc, phải rời đi một ngày, Tom đối với việc này không bình luận, kết quả Tom chuẩn bị sẵn thuốc trị thương, đến ngày thứ ba cuối cùng cũng cần dùng đến.

Lyve khi trở về một thân chật vật, giống như từ trong ống khói chui ra, bụi mù đầy người, còn có vài chỗ rõ ràng bị bỏng.

“... Ông ta quả thực là điên rồi, ngày đó ông ta còn nói cảm kích ta... Ta chỉ là ám chỉ một chút, thậm chí còn chưa nói cụ thể... Đau!”

“Đại nhân, xin thứ cho ta nói thẳng, những lời đồn đại ngày xưa về ngài hiển nhiên chứng minh được ngài không phải là một người tốt, hơn nữa, cũng không chứng cứ có thể cho thấy ngài sẽ trở thành một người tốt.” Tom đổ thuốc nước lên vết bỏng, không thèm để ý người nào đó phát ra tiếng kêu đau, cũng không có lòng mà cẩn thận hơn với những vết thương, giọng điệu không tốt, “Ngài nên hiểu cho tấm lòng người cha.”

“A, đúng vậy. Vậy thì sao? Con mèo nhỏ đã bị ta lừa tới tận tay, ông còn muốn nói chuyện chính nghĩa à?” Lyve chịu đựng bị Tom chà đạp, khuôn mặt đẹp trai hơi nhếch nhếch có chút hắc hê tươi cười, “Hừ, ta đã tạo kết giới, Aim biết con mèo nhỏ ở trong tay ta, nhưng ông ta tìm không thấy em ấy đâu, ta đã tính toán...”

“Lyve, a ——” Chạy từ sân vào một cách kích động, Cora nhìn thấy hình ảnh Lyve trong phòng khách, bước chân dừng lại, sợ hãi, thật nhiều... vết thương...

“Cora, lại đây! Ta không sao... Ngủ cùng ta một giấc, vết thương sẽ đỡ hơn.” Ôm một Cora sắp khóc, Lyve vừa dỗ dành vừa lừa ôm Cora đi vào phòng ngủ.

Vì con mèo nhỏ này, khiến cho mình tổn hại toàn thân cùng thanh danh thì không nói, còn cả đại diện, không biết tới khi nào mới dập được Địa Ngục Chi Hỏa. Xem xét lại mọi thứ, hiện tại, Cora có thể nói là ‘một báu vật vô giá’.

Cậu là một người tình bé nhỏ đáng yêu.

Xem ra, dù sao Aim có chết cũng sẽ không đồng ý.

Không còn cách nào khác, chờ Cora thuận lợi tiến vào thời kì ma thuật, cũng không cần sự cho phép của Aim nữa. Ừ, từ tiểu yêu ma thành yêu ma trưởng thành... Tuy rằng đó là một đoạn đường dài, nhưng nếu đúng như lời Tom... Hẳn không ngại mỗi ngày đều cùng con mèo nhỏ lăn lộn vài lần trên giường.

Lại nói, con mèo nhỏ nhớ Ma Vực như vậy, hẳn không thể để cậu thất vọng.

Vào phòng ngủ, Lyve đặt Cora ở trên giường, áp xuống dưới thân mình, ngấu ngiến bờ môi mềm mại có hương hoa thơm quả ngọt của cậu, a, bé con này, thật sự là rất nhớ cậu! Lyve nghĩ mình hai ngày này bị Aim đuổi giết thật chật vật uất ức, khóe miệng lộ ra một nụ cười tà ác, hẳn muốn ăn Cora xương cốt cũng không còn, tốt nhất làm cho đến cả ma lực của cậu cũng đều có hương vị của mình...

“Ừ...”

Lyve cúi đầu, dùng lưỡi cạy mở bờ môi mím chặt, “Ngoan, không đau, kêu lên nào...” Cora bảo bối...

Hiện tại bọn họ chính là... Ừm, có một từ hiện rất thịnh hành gọi là...

A, sống chung!

Trước mắt tạm thời cứ chung sống đã, cũng không có gì không tốt.

~TOÀN VĂN HOÀN~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/o-cung-ma-vuong>